

Sygn. XXV C 547/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Adam Mitkiewicz
Protokolant:	sekretarz sądowy Amanda Mioduszevska

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2018 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko (...) z siedzibą w W.

o ustalenie

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa- Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 25 000 zł (dwadzieścia pięć tysięcy złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt **XXV C 547/17**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 marca 2017 r. powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o orzeczenie o nieistnieniu roszczenia pozwanego (...) w W. o zwrot dofinansowania w kwocie 16.958.517,66 zł wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od dnia przekazania środków na rachunek bankowy powoda do dnia zwrotu oraz odsetkami bankowymi od finansowania przekazanego w formie zaliczki, narosłymi na rachunku do obsługi płatności zaliczkowych z tytułu niewykonania przez powoda umowy o dofinansowanie nr (...) z dnia 14 listopada 2013 r. oraz o nieistnieniu prawa pozwanego do realizacji gwarancji ubezpieczeniowej należytego wykonania umowy nr (...) z dnia 22 czerwca 2015 r. z tytułu niewykonania przez powoda umowy o dofinansowanie nr (...) z dnia 14 listopada 2013 r., a także o orzeczenie o nieistnieniu prawa pozwanego do wypełnienia weksla in blanco wystawionego przez powoda a znajdującego się w posiadaniu pozwanego, stanowiącego zabezpieczenie z tytułu należytego wykonania przez powoda umowy o dofinansowanie nr (...) z dnia 14 listopada 2013 r. oraz zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania (pozew, k. 2 akt).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa podnosząc brak interesu prawnego powoda w wytoczeniu powództwa. Wskazał, że decyzją nr (...) z dnia 7 listopada 2017r. (...) określiła do zwrotu przez (...) z siedzibą w L. kwotę 8943732, 66 złotych tytułem zwrotu udzielonego dofinansowania. Ponadto gwarancja udzielona przez (...) S.A. została już zrealizowana.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 listopada 2013 r. pomiędzy pozwanym Polską Agencją Rozwoju Przedsiębiorczości a powodem (...) S.A. z siedzibą w W. została zawarta umowa o dofinansowanie nr (...). Przedmiotem umowy było dofinansowanie projektu pt. „ (...)” w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka 2007 – 2013 z udziałem środków europejskich. Umowa o dofinansowanie została zmieniona aneksem nr (...) z dnia 3 stycznia 2014 r., aneksem nr (...) z dnia 13 marca 2015 r., aneksem nr (...) z dnia 6 lipca 2015 r., aneksem nr (...) z dnia 2 grudnia 2015 r., aneksem nr (...) z dnia 23 marca 2016 r. oraz aneksem nr (...) z dnia 13 września 2016 r.

W zamian za przyznane dofinansowanie powód zobowiązał się do realizacji projektu w pełnym zakresie, w terminie wskazanym w § 5 ust. 5 umowy, z należytą starannością, zgodnie z umową o dofinansowanie i jej załącznikami.

Jednocześnie, na podstawie § 7 ust. 1 umowy o dofinansowanie, powód zobowiązany był do osiągnięcia założonych celów i wskaźników określonych we wniosku o dofinansowanie oraz w umowie.

Zgodnie z § 5 ust. 10 umowy, w brzmieniu określonym w aneksie nr (...) z dnia 23 marca 2016 r. - zakończenie realizacji projektu oznacza wykonanie pełnego zakresu rzeczowego projektu zgodnie z umową oraz harmonogramem rzeczowo-finansowym projektu, udokumentowanie wykonania robót odpowiednimi protokołami odbioru, udokumentowanie dostaw i usług fakturami oraz innymi dokumentami potwierdzającymi zgodność realizacji projektu z warunkami umowy, a także zrealizowanie przez powoda pełnego zakresu finansowego projektu, co oznacza zrealizowanie przez powoda wszystkich płatności w ramach projektu, w tym poniesienie wydatków i pozyskanie dokumentów stanowiących podstawę uznania wydatków za kwalifikujące się do objęcia wsparciem w ramach Projektu dotyczy okresu do dnia 31 grudnia 2015 r. (umowa o dofinansowanie z dnia 14 listopada 2013 r., k. 10 - 24 akt, aneks nr 1 (...) z dnia 3 stycznia 2014 r., k. 25 akt, aneks nr 2 (...) z dnia 13 marca 2015 r., k. 27 akt, aneks nr (...) z dnia 6 lipca 2015 r., k. 29 – 30 akt, aneks nr (...) z dnia 2 grudnia 2015 r., k. 36 – 37 akt, aneks nr (...) z dnia 23 marca 2016 r., k. 49 – 51 akt, aneks nr (...) z dnia 13 września 2016 r., k. 63 – 64 akt).

Jako zabezpieczenie należytego wykonania zobowiązań wynikających z umowy o dofinansowanie projektu, powód złożył do dyspozycji pozwanego weksel własny in blanco podpisany przez osoby upoważnione do wystawiania weksli w imieniu powoda. Pozwany miał prawo wypełnić weksel w każdym czasie, na kwotę przyznanego dofinansowania wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych liczonymi od dnia przekazania środków na konto powoda do dnia zwrotu (deklaracja wystawcy weksla, k. 82 akt).

Ponadto jako dalsze zabezpieczenie należytego wykonania umowy, ustanowiono na rzecz pozwanego gwarancję ubezpieczeniową w (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 22 czerwca 2015 r. pod numerem (...).

W treści gwarancji ubezpieczeniowej, gwarant (...) nieodwołalnie i bezwarunkowo zobowiązał się do zapłaty na rzecz pozwanego kwoty do wysokości 10.000.000 zł z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przez powoda - w terminie 14 dni od dnia doręczenia (...) pisemnego żądania zapłaty zawierającego oświadczenie pozwanego,

że żądana kwota jest mu należna, gdyż powód nie wywiązał się ze swoich zobowiązań wobec pozwanego wynikających z umowy wraz z określeniem kwoty przysługującej pozwanemu z tego tytułu wobec powoda (gwarancja ubezpieczeniowa, k. 83 – 84 akt, aneks nr do gwarancji, k. 85 akt, aneks nr (...) do gwarancji, k. 86 akt, aneks nr (...), k. 87 akt).

Na podstawie wniosku powoda o płatność nr (...) powód otrzymał dofinansowanie w formie zaliczki w łącznej wysokości 10.000.000,00 zł (dokumentacja dotycząca wniosku o płatność nr (...), k. 97 – 98 akt).

Na podstawie wniosku o płatność nr (...) powód otrzymał dofinansowanie w formie zaliczki w łącznej wysokości 7.000.000,00 zł (dokumentacja dotycząca wniosku o płatność nr (...), k. 303 akt, odpowiedź (...), k. 307 akt).

Pismem z dnia 18 marca 2016 r., znak: (...) (...) (...), pozwany wskazał, że powód w ramach projektu otrzymał dofinansowanie w formie zaliczek w łącznej kwocie 17 mln zł i na dzień zakończenia okresu kwalifikowalności wydatków, tj. 31 grudnia 2015 r. zatwierdzone koszty kwalifikowane wyniosły 24.054.711,42 zł, co przy intensywności wsparcia w wysokości 50% kosztów kwalifikowanych oznaczało, że należne powodowi dofinansowanie wyniosło 12.027.355,71 zł. Powód w dniu 31 grudnia 2015 r. dokonał zwrotu niewykorzystanej zaliczki w wysokości 41.482,34 zł. W związku z tym pozwany wezwał powoda do zwrotu kwoty nadmiernie pobranego dofinansowania, tj. kwoty 4.931.161,95 zł (17.000.000,00 zł – 12.027.355,71 zł – 41.482,34 zł) wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych (pismo (...) z dnia 18 marca 2016 r., k. 449 - 450 akt).

W dniu 13 września 2016 r. do umowy o dofinansowanie został zawarty aneks nr (...), który wprowadził zmiany w zakresie: całkowitych kosztów realizacji Projektu, skwantyfikowanych wskaźników realizacji celów Projektu, harmonogramu rzeczowo-finansowego Projektu, harmonogramu płatności, a także okresu kwalifikowalności Projektu, który został określony od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 30 września 2016 r.

Pismem z dnia 4 listopada 2016 r., znak: (...), przesłano do powoda informację pokontrolną wraz z zaleceniami wzywającymi go m.in. do przedstawienia wyjaśnień odnoszących się do wskazanych braków i naruszeń umowy. Dodatkowo wezwano powoda do złożenia dokumentów potwierdzających wykonanie wskaźników rezultatu: „Liczba nowych wyrobów” oraz „Liczba wdrażanych / zakupywanych technologii stanowiących główny przedmiot projektu”.

Powód pismem z dnia 23 listopada 2016 r. złożył wyjaśnienia oraz dokumentację do zaleceń pokontrolnych.

W odpowiedzi pismem z dnia 30 listopada 2016 r., znak: (...), poinformowano powoda, że złożone przez niego dokumenty i wyjaśnienia nie są wystarczające do potwierdzenia usunięcia stwierdzonych w toku kontroli projektu nieprawidłowości. Wezwano powoda do realizacji zaleceń pokontrolnych.

Powód pismem z dnia 9 stycznia 2017 r. przekazał dokumentację dotyczącą zaleceń pokontrolnych oraz złożył wyjaśnienia.

Pismem z dnia 11 stycznia 2017 r., znak: (...), powód został poinformowany o negatywnym wyniku kontroli ze względu na brak usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości i uchybień oraz wdrożenia zaleceń pokontrolnych. Dodatkowo uznano część wydatków poniesionych w projekcie za niekwalifikowane (pismo z dnia 11 stycznia 2017 r., k. 444 – 445 akt).

Pismem z dnia 17 stycznia 2017 r., znak: (...) pozwany poinformował powoda, że okres realizacji projektu zakończył się w dniu 30 września 2016 r. i do tego dnia powód zobowiązany był do zakończenia realizacji zakresu rzeczowego oraz finansowego projektu. Ustalenia z kontroli projektu przeprowadzonej w dniach 24-25 października 2016 r. wskazywały, że pomimo kilkukrotnego przedłużania terminu zakończenia projektu nie zrealizowano jego zakresu rzeczowego i finansowego. Biorąc pod uwagę istotę stwierdzonych naruszeń, pozwany uznał, że środki przekazane powodowi w ramach umowy o dofinansowanie zostały wykorzystane niezgodnie z przeznaczeniem oraz z naruszeniem procedur. W związku z powyższym, pozwany wezwał powoda do zwrotu dofinansowania w kwocie 16.958.517,66 zł wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych liczonymi od dnia przekazania środków do dnia zwrotu (pismo pozwanego z dnia 17 stycznia 2017 r., k. 776 – 778 akt).

Pismem z dnia 25 stycznia 2017 r. powód udzielił odpowiedzi i wskazał, że wszystkie przeprowadzone kontrole projektu uzyskały ocenę pozytywną, a „Projekt, który jest unikalny na skalę europejską, jest w 100% wykonany i ukończony, przeszedł wszystkie próby technologiczne i mimo opóźnień, które były akceptowane przez, (...), został zrealizowany” (pismo powoda, k. 454 – 456 akt).

Pozwany pismem z dnia 26 stycznia 2017 r. ponownie wezwał powoda do zwrotu dofinansowania w kwocie 16.958.517,66 zł wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych liczonymi od dnia przekazania środków do dnia zwrotu.

Pozwany, pismem z dnia 16 lutego 2017 r., znak: (...) ((...)), wskazał, że brak osiągnięcia głównego celu projektu został potwierdzony ustaleniami z kontroli projektu przeprowadzonej w dniach 24 - 25 października 2016 r. oraz oświadczeniami składanymi przez powoda w toku działań pokontrolnych (pismo pozwanego, k. 460 – 461 akt).

Pismem z dnia 20 marca 2017 r., znak: (...) ((...)), pozwany podtrzymał wcześniej wyrażone stanowisko w przedmiocie zrealizowania przez powoda projektu niezgodnie z postanowieniami umowy o dofinansowanie i poinformował o skuteczności wezwania do zwrotu kwoty 16.958.517,66 zł. Dnia 24 marca 2017 r. zostało wydane przez pozwanego zarządzenie zabezpieczenia o numerze (...).

Dnia 20 kwietnia 2017 r. powód złożył zarzuty na prowadzone postępowanie zabezpieczające.

Dnia 29 września 2017 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w Ż. uznał zarzuty za niezasadne.

Pismem z dnia 9 maja 2017 r., znak: (...) ((...)) pozwany wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w przedmiocie zwrotu środków pochodzących z umowy o dofinansowanie nr (...).

Pismem z dnia 22 września 2017 r., znak: (...) ((...)) pozwany wezwał (...) Spółkę Akcyjną do zapłaty kwoty z gwarancji ubezpieczeniowej należytego wykonania kontraktu nr (...) z dnia 22 czerwca 2015 r. w wysokości 10.000.000,00 zł.

W dniu 5 października 2017 r. (...) SA. dokonało wpłaty na rachunek pozwanego odszkodowania z tytułu udzielonej gwarancji ubezpieczeniowej w kwocie 10.000.000,00 zł.

Decyzją nr (...) z 7 listopada 2017 r. pozwany określił do zwrotu przez powoda kwotę 8.943.732,66 zł wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych liczonymi od dnia przekazania środków na rachunek powoda do dnia dokonania zwrotu. Decyzji nadano rygor natychmiastowej wykonalności (decyzja pozwanego nr DK(...) z dnia 7 listopada 2017 r., k. 1656 – 1670 akt).

Pozwany uchybił terminowi do zaskarżenia decyzji. Pismami z 14 grudnia 2017 r. powód wniósł o przywrócenie terminu do złożenia odwołania od decyzji pozwanego nr DK(...) z 7 listopada 2017 r., składając jednocześnie takie odwołanie.

Postępowanie dotyczące wniosku (...) S.A. o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od decyzji (...) z dnia 7 listopada 2017 r., nr DK(...) znak (...) ((...)) zostało zakończone postanowieniem Ministra Inwestycji i Rozwoju z dnia 16 lutego 2018 r., znak (...) (...) odmawiającym przywrócenia terminu do wniesienia odwołania (pismo, k. 1693 akt, postanowienie, k. 1699 - akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów, uznanych przez Sąd za mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Na rozprawie w dniu 4 grudnia 2018 r. Sąd postanowił oddalić wniosek o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków wskazanych w odpowiedzi na pozew, albowiem wszelkie istotne okoliczności dla wydania rozstrzygnięcia w sprawie niniejszej wynikały z dokumentów złożonych do akt sprawy, przesłuchanie świadków nie było potrzebne, nie prowadziło by do ustalenia istotnych okoliczności w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Powództwo z art. 189 k.p.c. ma charakter wyjątkowy. Rolą sądu – wpisaną w istotę wymiaru sprawiedliwości – jest sankcjonowanie praw podmiotowych a ustalenie ich bytu stanowi jedynie przesłankę rozstrzygnięcia. Orzeczenia sądów nie mogą na ogół ograniczać się do oceny prawnej określonych zdarzeń. Ich rolą jest określenie konsekwencji tej oceny w postaci normy indywidualnej, zazwyczaj o charakterze nakazowym lub zakazowym. Od tej zasady istnieją wyjątki, bo w niektórych sytuacjach feruje się orzeczenia ograniczające się do ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, a czasami nawet zdarzeń prawnych, ale dzieje się tak tylko wówczas, gdy w ten właśnie sposób realizuje się ochronę interesów podmiotu prawa cywilnego. W żadnym razie rola takich orzeczeń nie może polegać

na przesądzeniu zasady na potrzeby innych postępowań – czy to sądowych, czy administracyjnych. Z tego też powodu, jeżeli rzeczywisty, obiektywny interes prawny powoda uzasadnia posłużenie się dalej idącym (intensywniejszym) środkiem ochrony prawnej, to ochrona ta nie może być poszukiwana na podstawie art. 189 k.p.c.

Ponadto, o interesie prawnym w rozumieniu art. 189 k.p.c. można mówić wówczas, gdy występuje stan niepewności co do istnienia prawa lub stosunku prawnego lub ich treści, a wynik postępowania doprowadzi do wyjaśnienia tej niejasności i zapewni powodowi ochronę jego prawnie chronionych interesów, definitywnie kończąc trwający spór albo prewencyjnie zapobiegając powstaniu takiego sporu w przyszłości (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2018 r., sygn. akt II PK 181/17, Legalis nr 1769221).

Zdaniem Sądu powództwo podlegało oddaleniu w całości przede wszystkim z uwagi na brak interesu powoda w poszukiwaniu ochrony na drodze powództwa z art. 189 k.p.c.

Przy czym okoliczności faktyczne sprawy niniejszej nie były pomiędzy stronami sporne, zarówno kwestia zawarcia umowy, jej wykonywania, podpisywania kolejnych aneksów, przeprowadzanie kontroli i inne okoliczności nie były kontestowane jako fakty, które rzeczywiście miały miejsce. Istotne z punktu widzenia sprawy niniejszej były jedynie zagadnienia prawne, dotyczące możliwości skorzystania przez powoda z powództwa o ustalenie w zakresie któregośkolwiek z roszczeń.

Przechodząc zatem do szczegółowej analizy poszczególnych żądań, w pierwszej kolejności odnieść się należy do żądania orzeczenia o nieistnieniu roszczenia pozwanego

o zwrot dofinansowania w kwocie 16.958.517,66 zł. W ocenie Sądu powód nie miał interesu prawnego w żądaniu takiego rozstrzygnięcia, bowiem w tej sprawie wydana już została decyzja administracyjna nr (...) z 7 listopada 2017 r. którą pozwany określił do zwrotu kwotę 8.943.732,66 zł znajdująca oparcie w przepisach powszechnie obowiązującego prawa (art. 207 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 67 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych), którą powód mógł kwestionować tylko na gruncie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego poprzez wniesienie odwołania od decyzji.

Powód miał więc możliwość skorzystania z przysługujących mu na gruncie postępowania administracyjnego (a w przypadku uzyskania niesatysfakcjonującego go rozstrzygnięcia, na gruncie postępowania sądowo-administracyjnego w oparciu o skargę do wojewódzkiego sądu administracyjnego) środków odwoławczych. Powód jednakże z takiej możliwości nie skorzystał, niezależnie od przyczyny. Zaś wniosek zmierzający do przywrócenia terminu do wniesienia odwołania od decyzji organu I instancji został rozpatrzony negatywnie przez Ministra Inwestycji i Rozwoju postanowieniem z dnia 16 lutego 2018 r.

Nawet więc gdyby doszło do pozytywnego rozstrzygnięcia w sprawie niniejszej, zgodnego z wnioskiem zawartym w petitum pozwu, to nie wpłynie ono na skuteczność decyzji podjętej na gruncie odrębnej procedury, która obecnie jest już prawomocna, i związanie powoda tą decyzją. Konsekwentnie, roszczenie powoda w tym zakresie jest bezprzedmiotowe, bowiem nie można w sprawie niniejszej mówić o stanie niejasności z uwagi na kształt istniejącej już prawomocnej decyzji, którą został ukształtowany obowiązek zwrotu dofinansowania.

Odnosząc się do drugiego z żądań, dotyczącego orzeczeniu o nieistnieniu prawa pozwanego do realizacji gwarancji ubezpieczeniowej należytego wykonania umowy

nr (...)z dnia 22 czerwca 2015 r., wskazać należy że żądanie to jest bezprzedmiotowe i powód nie ma interesu prawnego w takim żądaniu, bowiem gwarant (...) S.A. wypłacił już w dniu 5 października 2017 r. na rachunek pozwanego odszkodowania

z tytułu udzielonej gwarancji ubezpieczeniowej w kwocie 10.000.000,00 zł. Co więcej, gwarancja ta miała charakter bezwarunkowy i abstrakcyjny, zatem ewentualny spór między stronami stosunku podstawowego pozostawał bez znaczenia do zobowiązania gwaranta, które wynikało wprost z gwarancji. Wynika to z samej natury gwarancji, na co wskazuje m.in. Sąd Najwyższy, wywodząc że sens prawny gwarancji ubezpieczeniowej polega na przyjęciu przez gwaranta zobowiązania do zapłaty gwarantariuszowi (wierzycielowi ze stosunku podstawowego) świadczenia pieniężnego w postaci sumy gwarancyjnej w razie wystąpienia wypadku gwarancyjnego, w szczególności w przypadku niespełnienia świadczenia przez dłużnika ze stosunku podstawowego. Może być ukształtowana jako stosunek prawny o charakterze abstrakcyjnym albo kauzalnym. W pierwszym wypadku płatność gwarantowanego świadczenia z racji wprowadzenia klauzuli „nieodwołalnie

i bezwarunkowo” następuje na pierwsze żądania. W drugiej sytuacji zobowiązanie gwaranta powstaje po spełnieniu przesłanek określonych w umowie. W obu przypadkach zobowiązanie gwaranta nie jest zobowiązaniem akcesoryjnym wobec stosunku podstawowego, w związku

z którym gwarancja została udzielona (tak: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1995 r., sygn. akt III CZP 166/94, OSNC 1995/10/135, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2010 r., sygn. akt V CSK 233/09, OSNC 2010/11/146, z dnia 21 sierpnia 2014 r., sygn. akt IV CSK 683/13). Oznacza to, że z racji samodzielności zobowiązania gwaranta, jego odpowiedzialność i jej zakres nie zależy od istnienia zobowiązania dłużnika ze stosunku podstawowego. Dlatego gwarant nie może w relacji prawnej do gwarantariusza (wierzyciela ze stosunku podstawowego) podnosić zarzutów ze stosunku podstawowego, w związku

z którym została udzielona, a zatem zarzutów, które przysługują dłużnikowi z tego stosunku prawnego. (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2016 r., sygn. akt II CSK 388/15, Legalis nr 1445615). Odnosząc zatem powyższe w stosunku do powoda, nie będącego stroną stosunku gwarancji, wskazać należy że brak jest przesłanek uzasadniających wpływanie na treść stosunku łączącego gwaranta i gwarantariusza.

Wreszcie w zakresie trzeciego z żądań, tj. orzeczenia o nieistnieniu prawa pozwanego do wypełnienia weksla in blanco wystawionego przez powoda a znajdującego się

w posiadaniu pozwanego, stanowiącego zabezpieczenie z tytułu należytego wykonania przez powoda umowy o dofinansowanie, wskazać należy że i w tym przedmiocie powód nie miał interesu prawnego. Co do przedmiotowego żądania brak interesu prawnego był wręcz oczywisty i wynikał wprost z uwagi na funkcję weksla, a mianowicie jego ścisły związek

z zabezpieczonym roszczeniem, którego zasadność kwestionowana być powinna

w postępowaniu administracyjnym. Sam charakter weksla również jest nie bez znaczenia, bowiem weksel własny in blanco, który zgodnie z deklaracją wekslową, pozwany uprawniony był wypełnić w każdym czasie, był bezwarunkowy.

Ponadto nie należy zapominać, że weksel stanowił zabezpieczenie roszczenia o zwrot udzielonego dofinansowania, jak wskazano wyżej wysokość kwoty do zwrotu której powód jest zobowiązany została już określona w decyzji administracyjnej nr (...) z 7 listopada 2017 r., znana jest zatem wysokość kwoty na jaką weksel mógłby być wypełniony.

Konsekwentnie, roszczenie powoda nie było zasadne tak w całości jak i w poszczególnych częściach i Sąd je w punkcie 1. sentencji wyroku na podstawie art. 189 k.p.c. oddalił.

Konsekwencją rozstrzygnięcia głównego żądania jest rozstrzygnięcie przez Sąd

w przedmiocie kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego. Sąd rozstrzygnął

o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz na podstawie § 2 ust. 9 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Zważywszy na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, uznać należało że stroną w całości przegraną jest strona powodowa. Na zasadzoną

w punkcie 2. sentencji wyroku kwotę 25.500 zł składały się koszty zastępstwa procesowego należne Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej w wysokości 25.000 zł.